

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucíí Trejbalovou v právní věci

žalobce: O.I., narozený dne [redacted], státní příslušník Ukrajiny
bytem [redacted]
zastoupen Mgr. Ing. Jakubem Backou
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6 - Dejvice

proti žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Libereckého
kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání
a eskort
sídlem nám. Dr. E. Beneše 584/24, 460 31 Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 10. 2017, č. j. KRPL-96934-27/ČJ-2017-180022-SV

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 4. 10. 2017, č. j. KRPL-96934-27/ČJ-2017-180022-SV, **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci Mgr. Ing. Jakubovi Backovi, advokátu, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **8 228 Kč**, splatná z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění s tím, že doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.
2. Usnesením ze dne 1. 11. 2017, č. j. 60 A 13/2017-22, krajský soud řízení o žalobě zastavil podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, ve znění zákona č. 222/2017 Sb., účinného od 15. 8. 2017, neboť zajištění žalobce bylo dle sdělení žalované ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 389/2017-21, bylo usnesení o zastavení řízení o žalobě zrušeno se závazným právním názorem, že § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců nebylo možné pro rozpor s evropským právem aplikovat a krajský soud je povinen žalobu projednat meritorně.
3. V doplnění žaloby ze dne 28. 2. 2018 žalobce žalované vytýkal, že nedostatečně a správně nevyhodnotila možnost uložení zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Žalovaná pochybila, pokud principiálně odmítla využitelnost zvláštních opatření pro absenci důvěry k žalobci a jen částečně se vyjádřila k reálnosti provedení těchto opatření, když zkoumala možnost složení finanční záruky a nahlášení adresy pobytu. Žalovaná nesprávně vycházela z fikce žalobcovy nespolehlivosti pramenící z využití padělaných dokladů občana Rumunska, nijak nezhodnotila, že žalobce s žalovanou bezprostředně po odhalení spolupracoval a co se týče zjištění jeho identity, žalované poskytl svůj platný cestovní doklad Ukrajiny a dobrovolně uvedl nezbytné údaje pro vedení správního řízení a eventuální realizaci správního vyhoštění. Protože se žalobce dosud nikdy neprotivil žádnému individuálnímu správnímu rozhodnutí a s žalovanou ihned po odhalení padělku rumunského dokladu spolupracoval, je paušální závěr o jeho nedůvěryhodnosti nepřijatelný a odmítnutí využitelnosti zvláštních opatření nemůže obstát. Žalobce dále argumentoval tím, že v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu je třeba institut zvláštních opatření vykládat v souladu s čl. 15 návratové směrnice a nelze připustit paušalizované rozhodování ve věci jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců. Tomu se praxe žalované v případě cizinců, kteří využili padělaný pas, přibližuje. Žalobce upozornil, že Nejvyšší správní soud po předložení věci rozšířenému senátu ve věci sp. zn. 5 Azs 20/2016 odmítl dosud rozšířenou praxi, podle které v případě, že cizinec z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, správní orgány vylučovaly možnost uložení zvláštních opatření. Podle žalobce je rozhodnutí žalované příkladem takového paušalizovaného postupu. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení a ustanovenému advokátu přiznal odměnu a náhradu hotových výdajů za zastupování žalobci ve výši 8 228 Kč.
4. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že se v rozhodnutí o zajištění žalobce dostatečně vypořádala s tím, proč nepřistoupila k uložení zvláštních opatření za účelem vycestování cizince podle § 123b zákona o pobytu cizinců, situaci žalobce nehodnotila

paušálně, vycházela z konkrétních indicií a zjištěných skutečností. Žalobce nebyl schopen doložit adresu, na které by byl ubytován, pokud by mu bylo uloženo zvláštní opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, znal jen neúplnou polohu ubytovny, kde v Liberci bydlel, podle šetření v evidencích Ministerstva vnitra nebyl na žádné ubytovně nahlášen. Nedisponoval finanční částkou, kterou by mohl složit jako peněžní záruku. Neuvedl jinou osobu, občana České republiky nebo cizince s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území, která by mohla za něj peněžní záruku složit, nebylo tedy možné využít zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná nesouhlasila s žalobním tvrzením, že žalobce s policií spolupracoval. Z úředního záznamu o kontrole žalobce ze dne 3. 10. 2017 naopak vyplynulo, že žalobce na výzvu policie, aby vydal svůj pravý cestovní doklad, nereagoval. Žalobcův pravý ukrajinský doklad totožnosti byl nalezen v jeho skřínce až poté, co se žalobce musel za účelem realizace zajištění převléknout. Žalovaná musela zhodnotit osobu a jednání žalobce v kontextu, hodnotila jeho záměr, se kterým do České republiky přicestoval, to, že si vědomě za úplatu opatřil padělaný osobní doklad Rumunska, aby zde mohl pracovat, a dospěla k závěru, že k dosažení účelu rozhodnutí o správním vyhoštění nepostačí uložení zvláštních opatření.

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů („dále jen s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
6. Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že žalobce byl dne 3. 10. 2017 v 14:00 hod. kontrolován hlídkou policie v kanceláři personálního oddělení zaměstnavatele United Bakeries, a.s., ke kontrole předložil rumunskou identifikační kartu znějící na jeho jméno, s platností do 28. 5. 2016. Kontrolou předloženého rumunského dokladu bylo zjištěno, že se jedná o padělek, tato skutečnost byla následně doložena i odborným vyjádřením policie ze dne 3. 10. 2017. Při kontrole byl žalobce vyzván k předložení pravého dokladu totožnosti, žalobce uváděl, že jej nemá, později sdělil, že jej má na ubytovně. Protože se musel převléknout, byl za dohledu policisty za účelem realizace zajištění dopraven do šaten ke skřínce, kde byl posléze nalezen jeho ukrajinský doklad totožnosti.
7. S žalobcem bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Do protokolu o výslechu účastníka řízení o správním vyhoštění žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval dne 20. 6. 2017 z Ukrajiny přes Slovensko na svůj cestovní pas a na litevské vízum (typu „D“ s platností od 14. 6. 2017 do 13. 6. 2018). Přicestoval do Liberce za práci, kterou mu v pekárnách společnosti [REDAKCE] a.s. zajistila pracovní agentura. Začal pracovat dne 21. 6. 2017 a na personálním oddělení předložil padělaný doklad Rumunska jako svůj vlastní, o tom že je doklad padělaný věděl, neboť si ho za úplatu v Liberci obstaral. Doklad si obstaral od Sergeie, který ho do České republiky přivezl, doklad dostal asi po týdnu po příjezdu, zaplatil za něj 230 EUR a musí doplatit ještě 520 EUR. Uvedl, že si byl vědom toho, že nemá vydané pracovní povolení ani živnostenské oprávnění. Vydělané peníze poslal na Ukrajinu, kde má celou rodinu, konkrétně sestru, rodiče a přítelkyni. Žalobce uvedl, že nezná žádný důvod bránící mu ve vycestování zpět na Ukrajinu.
8. Z takto zjištěných skutečností žalovaná při rozhodování o zajištění žalobce vycházela.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, neboť překročil povolenou délku pobytu 90 dnů na litevské vízum, na území České republiky se prokazoval padělaným dokladem Rumunska, v důsledku čehož byly se žalobcem zahájeny úkony trestního řízení pro podezření ze spáchání přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348 odst. 1 trestního zákoníku. Svým jednáním žalobce porušil právní předpisy České republiky a naplnil podmínku uložení rozhodnutí o zajištění, neboť je zde nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a z jeho jednání je tento úmysl zjevný. Svým předchozím jednáním žalobce demonstroval, jak smýšlí o dodržování právního pořádku České republiky. Žalovaná zdůraznila, že žalobce si padělaný doklad pořídil vědomě, aby mohl být na území České republiky zaměstnán, za úplatu 750 EUR. Podle žalované nelze předpokládat, že by si žalobce neuvědomil, že prokázání se padělaným dokladem je v České republice trestné. Dále se žalovaná věnovala odůvodnění, proč v žalobcově případě nepřipadají v úvahu mírnější zvláštní opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti hodnotila dosavadní jednání žalobce a jeho vyjádření před správním orgánem v řízení o správním vyhoštění a dospěla k závěru, že taková zvláštní opatření by nebyla účinná a dostačující. K neuložení zvláštních opatření žalovaná nepřistoupila z důvodu nebezpečí opětovného nerespektování právních předpisů České republiky. Toto dovozovala z jednání žalobce, který se vědomě prokazoval obstaraným falešným občanským průkazem Rumunska. Žalovaná zdůraznila, že žalobce přicestoval do České republiky za prací, zatím účelem si obstaral padělaný doklad Rumunska, věděl, že zde bude pobývat a pracovat nelegálně. Zároveň nedisponuje dostatkem finančních prostředků, aby mohl složit dostatečnou finanční záruku. Hodnověrně neprokázal, že by mohl disponovat takovou hotovostí. Zároveň do protokolu o výsledku účastníka řízení uvedl, že ví přibližně, kde bydlí, ovšem přesnou adresu nezná. Trvalou adresu v České republice tedy žalobce nemá a není tedy ani na žádné hlášen. Žalovaná zdůvodnila, proč považuje dobu zajištění na 30 dnů za přiměřenou vzhledem k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Podle žalované existuje reálný předpoklad realizace výkonu vyhoštění, neboť není známa překážka trvalejší povahy, která by zabraňovala žalobce vyhostit. Žalovaná zhodnotila žalobcovy soukromé a rodinné poměry, konstatovala, že žalobce není občanem Evropské unie, ani rodinným příslušníkem takové osoby, a na území se nenachází žádná osoba s povoleným pobytem, vůči níž by měl žalobce vyživovací povinnost, přihlédla také k tomu, že v zemi původu žalobci nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.

9. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
10. Podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění bylo již pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle § 124 odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění.

11. Ustanovení § 123b a § 123c zákona o pobytu upravují zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, podmínky a postup při jejich uložení. Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) finanční záruka a c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.
12. V obecné rovině lze se žalobcem souhlasit, že zajištění cizince za účelem jeho správního vyhoštění nesmí být automatismem a musí být žalovanou zvoleno [v souladu s čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (návratová směrnice)] jako subsidiární pouze tehdy, pokud nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, přitom je však žalovaná vždy povinna zkoumat, zda uložení takového zvláštního opatření neohrozí výkon správního vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince bude bezpochyby záviset na důvodu zajištění, současně je třeba vážit konkrétní osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince. Tyto závěry vyplývají z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 38 (všechny usnesení rozšířeného senátu a rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), na které krajský soud v podrobnostech odkazuje.
13. Po provedeném přezkumu dospěl krajský soud k závěru, že žalovaná postupovala řádně v intenzích právě uvedených závěrů, k zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění nepřistoupila automaticky, ale až poté, co možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování posoudila nikoli formálně, ale individuálně, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem žalobcova případu, které v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsala. V tomto směru krajský soud žádné deficitů napadeného rozhodnutí nezjistil. Jeví-li se rozhodnutí žalované v některých aspektech jako standardizované (krajský soud přezkoumával obdobně formulované rozhodnutí žalované např. ve věci sp. zn. 60 A 6/2017), jde o důsledek realizace správní zásady dle § 2 odst. 4 správního řádu, podle které dbá správní orgán na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
14. Ačkoli žalobce na území České republiky přicestoval legálně, na svůj ukrajinský pas s platným vízum, nevycestoval po uplynutí lhůty 90 dnů, kdy mohl na území České republiky na toto vízum pobývat, svoji totožnost prokazoval policii při pobytové kontrole padělaným rumunským průkazem totožnosti. Tímto jednáním žalobce jednoznačně porušil právní pořádek České republiky, čehož si musel být vědom. Soud se plně ztotožnil se žalovanou, která dovodila, že ze strany žalobce šlo o úmyslné pořízení padělaného dokladu totožnosti státu, jehož žalobce nebyl státním příslušníkem, s cílem obejít podmínky vyžadované právním řádem České republiky pro legální zaměstnávání cizinců třetích států a legální pobyt na území České republiky.
15. Namítal-li žalobce, že žalovaná nesprávně dovodila nespolehlivost žalobce, nemohl mu soud přisvědčit. Shodně se žalovanou má za to, že z úředního záznamu o kontrole žalobce provedené na personálním oddělení jeho zaměstnavatele dne 3. 10. 2017

vyplývalo, že žalobce se prokázal padělaným rumunským dokladem totožnosti, ani na výzvu svůj pravý ukrajinský doklad totožnosti nepředložil. Naopak uváděl, že tento doklad nemá, posléze že ho má na ubytovně. Teprve poté, co jej policista doprovodil za účelem realizace zajištění k šatní skřínce u zaměstnavatele, byl jeho pravý doklad totožnosti nalezen. Teprve poté byly známy veškeré osobní údaje žalobce. Není tedy pravdou, že by žalobce zcela od počátku s policií spolupracoval, naopak se snažil existenci ukrajinského cestovního dokladu zatajit. I tyto skutečnosti musela žalovaná při hodnocení žalobcovy osobnosti a předpokladu, že bude dodržovat právní pořádek České republiky, vnímat. Tyto skutečnosti spolu s tím, že žalobce přicestoval do České republiky za výkonem zaměstnání a za tím účelem si obstaral padělaný průkaz totožnosti s rumunskou státní příslušností, aby mohl pracovat, neskýtají záruku, že je žalobce osobou důvěryhodnou, takovou, která bude respektovat uložené povinnosti. Naopak vypovídají o tom, že žalobce zákonná pravidla na území České republiky nehodlá dodržovat a je schopen je úmyslně obcházet.

16. Tyto skutečnosti, stejně jako žalobcovy osobní a majetkové poměry vyhodnotila žalovaná správně z hlediska použití zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná zdůraznila, že žalobce z Ukrajiny přicestoval za prací, neměl zde žádné vazby a zázemí, pouze přibližně označil polohu svého ubytování v Liberci, nikde nebyl oficiálně nahlášen na ubytovně, ani jiné adrese. Protože žalobce v průběhu řízení uvedl, že vydělané peníze zaslal na Ukrajinu, hotovost, kterou měl u sebe, žalovaná logicky vyhodnotila tak, že nepostačuje na poskytnutí finanční záruky. Současně hodnotila, že žalobce ani do doby realizace zajištění nedoložil, že by mohl dostatečnou finanční hotovostí na složení peněžní záruky disponovat.
17. Soud připouští, že žalovaná v napadeném rozhodnutí výslovně nezmínila zvláštní opatření za účelem vycestování ve formě povinnosti cizince osobně hlásit policii v době policií stanovené. Žalovaná však v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce jednoznačně označila za osobu, která vědomě a úmyslně nerespektovala podmínky pro pobyt cizinců na území České republiky, neboť se prokázala padělaným dokladem totožnosti, vědomě porušila právní pořádek České republiky a neskýtá tedy záruku, že nebude respektovat nejen platné právní předpisy, ale také uložené povinnosti. Z uvedeného *implicitně* vyplývá, že žalovaná v rámci úvahy ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců uvážila o veškerých možnostech uložit žalobci zvláštní opatření za účelem vycestování, dospěla ale k závěru, že jejich uložení nepřichází v úvahu, aniž by byl v konkrétním případě ohrožen výkon správního vyhoštění.
18. Z uvedených důvodů dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
19. Ve věci rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 2 s. ř. s. ve spojení § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nejpozději do 5 dnů ode dne podání žaloby nenavrhl konání ústního jednání, o čemž byl v rozhodnutí o zajištění poučen.
20. V souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nebylo přiznáno žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nad rámec její činnosti správního orgánu nevznikly.
21. Krajský soud přiznal v souladu s § 35 odst. 8 s. ř. s. ustanovenému advokátu

odměnu a náhradu hotových výdajů za zastupování žalobce.

22. V daném případě ustanovenému zástupci náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč. Jde o částku sestávající se z odměny za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), a to za úkony převzetí a příprava zastoupení a doplnění žaloby ve smyslu § 11 dost. 1 písm. a), d) advokátního tarifu; z náhrady hotových výdajů ve výši 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu; dále z částky 1 428 Kč ve výši 21 % daně z přidané hodnoty z částky 6 800 Kč v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 47 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Odměna bude vyplacena ustanovenému zástupci z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem ve stanovené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Liberec 19. březen 2018.

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně